

In antwoord op twee boze brieven

Fijnaut, C.J.C.F.

Published in:
Het tijdschrift voor de politie

Publication date:
1980

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):
Fijnaut, C. J. C. F. (1980). In antwoord op twee boze brieven. *Het tijdschrift voor de politie*, 42(9), 422-422.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright, please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

In antwoord op twee boze brieven

In het juni-nummer van dit tijdschrift werden 2 boze brieven afgedrukt over mijn artikel 'De beleidsrelevantie van het beleidsgerichte politieonderzoek', dat verscheen in het april-nummer. De schrijvers van deze brieven proberen de lezers aan te praten dat Fijnaut lijdt aan boze dromen, behept is met vooroordelen en hierom o.a. van mening is dat de ministeriële onderzoekseenheden waaraan de boze-brief-schrijvers momenteel zijn verbonden, praktisch een monopoliepositie in het politieonderzoek innemen, – dat het politieonderzoek welk tot nu toe werd aangepakt door deze instanties, niet of nauwelijks betrekking heeft op de centrale punten van het politiebeleid dat op ministerieel niveau wordt gevoerd – dat er problemen zijn met de controle op en de functie van deze monopoliepositie en van het onderzoek dat wel wordt gedaan, en dat er hierom sterke behoefte is aan universitair politie-onderzoek. Nu, wie mijn artikel onbevooroordeeld heeft gelezen of zal lezen, komt, denk ik, tot de conclusie dat mijn uitspraken omtrent vorenstaande onderwerpen soms misschien wel wat scherp zijn geformuleerd maar dat ze geenszins berusten op fantasie. Voor dit artikel werden alle gepubliceerde bronnen m.b.t. het ministeriële politieonderzoek op ernstige wijze geraadpleegd, wat in mijn ogen volstond en volstaat voor een eerste beantwoording van de opgeworpen vraag. Vervolgens heb ik behoedzaam geprobeerd mijn bevindingen te voorzien van een in mijn ogen genuanceerd aan de vraagstelling aangepast commentaar. Ik zie niet in wat er tegen een dergelijke werkwijze is om een behoorlijke discussie over een belangrijk onderwerp op gang te brengen. In het wetenschappelijk bedrijf is zij in elk geval heel gebruikelijk.

Ik had natuurlijk wel verwacht dat de betrokken

instanties mij dit artikel niet in dank zouden afnemen, maar dat hun reactie zo onzakelijk zou zijn, nee, daar had ik niet aan gedacht. Helemaal in de lijn van hun boos-aardige kenschets van mijn artikel staan er in de beide brieven, en met name in die van P. Van Reenen wél allerhande methodische prietpraatjes, valselijke weergaves van mijn tekst, zogenaamde feiten, opgeschroefde pietluttigheden, en niet-relevante opmerkingen i.v.m. mijn bronnen en enkele van mijn zijdelingse uitspraken over de positie van die instanties en over het universitair politieonderzoek, maar het eigenlijke thema van mijn artikel: de beleidsrelevantie van hun zgn. beleidsgerichte onderzoek, blijft nagenoeg volledig buiten schot. Hadden de auteurs nu aangetoond waaruit (volgens hen) de beleidsrelevantie van dit beleidsgerichte onderzoek *werkelijk* bestaat i.p.v. hierover niets te zeggen of er alleen maar vrijblijvend over te keuvelen!! Waar de boze-brief-schrijvers mij scherp verwijten dat ik me onvoldoende heb gedocumenteerd, laten zijzelf na om 'n enigszins acceptabele empirische resp. documentaire grondslag te geven aan hun visie op de zaak.

Kennelijk houden de betrokken instanties het inzake de beleidsrelevantie van hun onderzoek liever bij het gebruikelijke spelletje welles-nietes, waaraan ik juist met m'n artikel een einde wilde maken. Hierom acht ik mij ontslagen van de verplichting in te haken op wat zij op papier hebben gezet, en om mijn uitspraken i.v.m. het ministeriële politieonderzoek te verdedigen, verder uit te leggen en waar nodig te nuanceren. In deze omstandigheden heeft 't evenmin zin om in te gaan op (de problemen met) het universitaire politieonderzoek, dat overigens niet het onderwerp van mijn uiteenzetting was.

C. Fijnaut.